Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2003/41/EK IRÁNYELVE

(2003. június 3.)

a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről

(HL L 235., 2003.9.23., 10. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►M1	Az Európai Parlament és a Tanács 2009/138/EK irányelve (2009. november 25.)	L 335	1	2009.12.17.

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2003/41/EK IRÁNYELVE

(2003. június 3.)

a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 47. cikke (2) bekezdésére, 55. cikkére és 95. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([2]),

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ([3]),

mivel:

(1) A Közösségben a gazdasági növekedés és munkahelyteremtés szempontjából alapvető fontosságú a pénzügyi szolgáltatások valóságos belső piaca.

(2) Ennek a belső piacnak a megvalósításában fontos eredményeket értek már el, ami a pénzügyi intézmények számára lehetőséget teremt arra, hogy más tagállamokban működjenek, illetve a pénzügyi szolgáltatások fogyasztói számára magas szintű védelmet biztosít.

(3) „A pénzügyi piacok keretrendszerének megvalósítására vonatkozó cselekvési terv” című bizottsági közlemény egy sor olyan programot határoz meg, amelyre szükség van a pénzügyi szolgáltatások belső piacának teljes megvalósításához, az Európai Tanács pedig a 2000. március 24–25-i lisszaboni ülésén e cselekvési terv 2005-ig történő végrehajtására szólított fel.

(4) A pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó cselekvési terv kiemelt prioritásként hangsúlyozza a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények prudenciális felügyeletéről szóló irányelv létrehozását, mivel ezek olyan fontos pénzügyi intézmények, amelyek kulcsszerepet töltenek be a pénzügyi piacok integrációjának, hatékonyságának és likviditásának biztosításában, de mégsem vonatkozik rájuk az összefüggő közösségi jogi keretrendszer, amely lehetővé tenné számukra a belső piac előnyeinek teljes mértékű kihasználását.

(5) Mivel a szociális biztonsági rendszerekre egyre fokozódó nyomás nehezedik, a jövőben nagyobb szerep jut majd a foglalkoztatói nyugdíjnak, mint kiegészítő nyugdíjnak. A foglalkoztatói nyugdíjakat tehát fejleszteni kell, anélkül azonban, hogy megkérdőjelezzék a szociális biztonsági nyugdíjrendszerek fontosságát a biztonságos, tartós és hatékony szociális védelem szempontjából, amelyeknek idős korban megfelelő életszínvonalat kell biztosítaniuk, és így az európai szociális modell erősítésére irányuló célkitűzés központjában kell állniuk.

([1]) HL C 96. E, 2001.3.27., 136. o.
([2]) HL C 155., 2001.5.29., 26. o.
([3]) Az Európai Parlament 2001. július 4-i véleménye (HL C 65. E, 2002.3.14., 135. o.), a Tanács 2002. november 5-i közös álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé), az Európai Parlament 2003. március 12-i határozata (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2003. május 13-i határozata.

▼B

(6) Ez az irányelv jelenti tehát az első lépést a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények európai szinten megszervezett belső piacához vezető úton. Azáltal, hogy az óvatosság elve (prudent person rule) válik a tőkebefektetések elvi alapjává, valamint hogy az intézmények számára lehetővé teszik a határokon átnyúló működést, ösztönzik a megtakarítások átirányítását a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények ágazatába, így járulva hozzá a gazdasági és szociális fejlődéshez.

(7) Az ebben az irányelvben megállapított prudenciális szabályok célja a magas szintű biztonság biztosítása a jövő nyugdíjasai számára szigorú felügyeleti normák előírása által és a foglalkoztatói nyugdíjkonstrukciók hatékony irányítására vonatkozó feltételek megteremtése.

(8) Biztosítani kell, hogy azon intézmények, amelyek támogató vállalkozástól teljesen függetlenül, tőkefedezeti alapon és kizárólag nyugellátás biztosításának céljával működnek, kizárólag az összehangolt prudenciális követelményeknek való megfelelés kötelezettségével szabadon nyújthassanak szolgáltatásokat és szabadon fektethessenek be, függetlenül attól, hogy jogi személynek minősülnek-e.

(9) A szubszidiaritás elvével összhangban a tagállamok maradnak teljes mértékben felelősek nyugdíjrendszereik megszervezéséért, továbbá az ő felelősségük az a döntés, hogy az egyes tagállamokban a nyugdíjrendszer három „pillére” milyen szerephez jut. A második pillér összefüggésében a tagállamok továbbá teljes mértékben felelősek a foglalkoztatói nyugellátást biztosító olyan különböző intézmények szerepéért és feladataiért, mint az ágazati nyugdíjalapok, vállalati nyugdíjalapok és életbiztosító társaságok. Ennek az irányelvnek nem célja ennek az előjognak a megkérdőjelezése.

(10) Az önálló vállalkozók foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményekben való részvételével kapcsolatos nemzeti szabályok különböznek. Egyes tagállamokban a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények működhetnek olyan megállapodások alapján, amelyeket akár olyan szakmai szervezetekkel vagy azok csoportjaival kötöttek, amelyeknek tagjai önálló vállalkozói minőségükben járnak el, akár közvetlenül az önálló vállalkozókkal vagy munkavállalókkal. Egyes tagállamokban az önálló vállalkozók akkor is tagjai lehetnek ilyen intézménynek, ha az önálló vállalkozó munkáltatóként jár el, vagy egy vállalkozás számára nyújt szakmai szolgáltatásokat. Néhány tagállamban az önálló vállalkozók csak akkor csatlakozhatnak foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményekhez, ha teljesülnek bizonyos követelmények, beleértve a szociális és munkajog által előírt követelmények.

(11) Ennek az irányelvnek a hatálya nem terjed ki azokra a szociális biztonsági rendszereket irányító intézményekre, amelyekre már vonatkozik közösségi szintű koordináció. Figyelembe kell venni azonban azoknak az intézményeknek a sajátos jellegét, amelyek egyetlen tagállamon belül mind szociális biztonsági rendszereket, mind foglalkoztatói nyugdíjkonstrukciókat működtetnek.

(12) Ennek az irányelvnek a hatálya általában nem terjed ki azokra a pénzügyi intézményekre, amelyek már részesülnek a közösségi jogi keretrendszer előnyeiből. Mivel azonban ezek a pénzügyi intézmények egyes esetekben foglalkoztatóinyugdíj-szolgáltatást is nyújthatnak, fontos annak biztosítása, hogy ez az irányelv ne vezessen a verseny torzulásához. Ezeket a torzulásokat úgy lehet elkerülni, hogy ezen irányelv prudenciális követelményeit alkalmazzák az életbiztosító társaságok foglalkoztatói nyugdíj üzletágára. A Bizottságnak gondosan figyelemmel kell kísérnie a foglalkoztatói nyugdíjak piacának helyzetét, és mérlegelnie kell annak lehetőségét, hogy ennek az irányelvnek szabadon válasz-

▼B

tható alkalmazását kiterjesszék más szabályozott pénzügyi intézményekre.

(13) A nyugdíjban eltöltött évek pénzügyi biztonságának biztosítására törekedve a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények által fizetett ellátásoknak általában élethossziglani nyugdíj kifizetését kell biztosítaniuk. Azonban lehetőséget kell teremteni az időszakos, illetve egyösszegű kifizetésre is.

(14) Fontos, hogy az idősebb, illetve a fogyatékossággal élő személyeket ne fenyegesse a szegénység kockázata, valamint megfelelő életszínvonalon élhessenek. Az idősebb emberek körében a szegénység és a bizonytalanság elleni küzdelem fontos eleme az, hogy a foglalkoztatói nyugdíjak megfelelő védelmet nyújtsanak a biometrikus kockázatokkal szemben is. A nyugdíjrendszer létrehozásakor a munkáltatóknak és munkavállalóknak, illetve képviselőiknek mérlegelniük kell annak lehetőségét, hogy a nyugdíjkonstrukció terjedjen ki a magas életkor elérésének és a munkavégzéssel összefüggő megrokkanás kockázatának biztosítására, illetve a túlélő hozzátartozói nyugdíj nyújtására is.

(15) A tagállamoknak biztosított azon lehetőség, hogy a nemzeti végrehajtási jogszabályok hatálya alól kizárják az olyan konstrukciókat működtető intézményeket, amelyek összesen száznál kevesebb taggal rendelkeznek, egyes tagállamokban megkönnyítheti a felügyeleti tevékenységet anélkül, hogy ezen a területen megzavarná a belső piac megfelelő működését. Ez azonban nem csorbíthatja az ilyen intézmények azon jogát, hogy más tagállamban letelepedett és megfelelő engedéllyel rendelkező vagyonkezelőket és letétkezelőket jelöljenek ki a befektetési portfóliójuk kezelésére és eszközeik őrzésére.

(16) Azon intézmények, mint az „Unterstützungskassen” Németországban, amelyek tagjai nem szereznek jogi úton kikényszeríthető jogosultságot meghatározott összegű ellátásra, és ahol az érdekeiket egy kötelező, jogszabályban előírt, fizetésképtelenség esetére kötött biztosítás védi, nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá.

(17) A foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményeknek – tagjaik és az onnan ellátásban részesülők védelme érdekében – az ezen irányelvben említett tevékenységekre, illetve az ezekből származó tevékenységekre kell korlátozniuk tevékenységüket.

(18) A támogató vállalkozás csődje esetén a tag azzal a kockázattal kerül szembe, hogy a munkahelyét és a megszerzett nyugdíjjogosultságát is elveszíti. Ez teszi szükségessé annak biztosítását, hogy a vállalkozás és az intézmény egyértelműen elkülönüljön, valamint, hogy a tagok védelme érdekében megállapítsák a prudenciális normák minimumát.

(19) A foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények működése és felügyelete terén jelentős különbségek figyelhetők meg a tagállamokban. Egyes tagállamokban a felügyelet nemcsak az intézmény fölött gyakorolható, hanem olyan szervek és társaságok fölött is, amelyeket ezen intézmények irányítására hatalmaztak fel. A tagállamoknak képesnek kell lenniük az ilyen sajátosságok figyelembevételére is mindaddig, amíg az ezen irányelvben meghatározott valamennyi követelmény ténylegesen nem teljesül. A tagállamoknak továbbá képesnek kell lenniük annak biztosítására, hogy a biztosítók és más pénzügyi intézmények is irányíthassanak foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményeket.

(20) A foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények olyan pénzügyi szolgáltatók, amelyek komoly felelősséget vállalnak a foglalkoztatói nyugellátás biztosításában, így tevékenységeik és működési feltételeik tekintetében meg kell felelniük a prudenciális normák bizonyos minimumának.

▼B

(21) Az egyes tagállamokban az intézmények óriási száma gyakorlati megoldást tesz szükségessé az intézmények előzetes engedélyeztetése tekintetében. Amennyiben azonban az intézmény egy másik tagállamban kíván nyugdíjkonstrukciót működtetni, szükség van a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által kibocsátott előzetes engedélyre.

(22) Valamennyi tagállamnak elő kell írnia, hogy a területén található valamennyi intézmény készítsen éves beszámolót és éves jelentést az általa működtetett valamennyi nyugdíjkonstrukció figyelembevételével, vagy adott esetben külön-külön minden egyes nyugdíjkonstrukcióra vonatkozóan. Az intézmény által működtetett valamennyi nyugdíjkonstrukció figyelembevételével elkészített, az intézmény vagyonáról, kötelezettségeiről és pénzügyi helyzetéről hiteles és tárgyilagos képet nyújtó, erre felhatalmazott személy által megfelelően jóváhagyott éves beszámolók és éves jelentések lényeges információforrások mind a konstrukció tagjai és az onnan ellátásban részesülő személyek, mind az illetékes hatóságok számára. Nevezetesen lehetővé teszik az illetékes hatóságok számára az intézmény pénzügyi megbízhatóságának ellenőrzését, valamint annak értékelését, hogy az intézmény képes-e teljesíteni szerződéses kötelezettségeit.

(23) A nyugdíjkonstrukció tagjainak és ellátottainak megfelelő tájékoztatása döntő fontosságú. Ez különösen fontos az intézmény pénzügyi megbízhatóságára, a szerződéses szabályokra, az ellátásokra és a felhalmozott nyugdíjjogosultságok tényleges fedezetére, a befektetési politikára és a kockázatok és költségek kezelésére vonatkozó információ iránti kérelem esetében.

(24) Az intézmény befektetési politikája mind a foglalkoztatói nyugdíjak biztonsága, mind azok megfizethetősége szempontjából meghatározó tényező. Az intézményeknek tehát el kell készíteniük, és legalább háromévente felül kell vizsgálniuk a befektetési elveikről szóló nyilatkozatukat. Ezt az illetékes hatóságok, valamint, kérelemre, az egyes nyugdíjkonstrukciók tagjai és ellátottai rendelkezésére kell bocsátaniuk.

(25) Az illetékes hatóságok részére, jogszabályban előírt feladataik teljesítése érdekében megfelelő tájékozódási jogot, illetve beavatkozási hatáskört kell biztosítani az intézmények és az ezeket ténylegesen működtető személyek vonatkozásában. Amennyiben a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmény más társaságokhoz helyezett ki olyan alapvető fontosságú feladatokat, mint a vagyonkezelés, informatika vagy könyvelés (tevékenységek kiszervezése), lehetővé kell tenni az információhoz való jog és a beavatkozási hatáskör kiterjesztését ezekre a kihelyezett feladatokra is, e tevékenységek felügyeleti szabályokkal összhangban történő végrehajtásának ellenőrzése érdekében.

(26) A nyugellátások kifizetésére irányuló kötelezettség teljesítését biztosító alapvető feltétel a biztosítástechnikai tartalékok körültekintő kiszámítása. A biztosítástechnikai tartalékokat elismert biztosításmatematikai módszerek alapján kell kiszámítani, és ezeket képesített személyeknek kell igazolniuk. A legmagasabb kamatlábakat körültekintően, a vonatkozó nemzeti szabályokkal összhangban kell megválasztani. A biztosítástechnikai tartalékok legkisebb összegének elegendőnek kell lennie ahhoz, hogy az ellátásban részesülő személyek folyamatban lévő ellátásait továbbra is lehessen folyósítani, valamint tükröznie kell a tagok felhalmozott nyugdíjjogosultságaiból eredő kötelezettségeket.

(27) Az intézmények által fedezett kockázatok lényegesen eltérőek az egyes tagállamokban. Ezért a székhely szerinti tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy a biztosítástechnikai tartalékok kiszámítására vonatkozóan további, az ezen irányelvben meghatározott szabályoknál részletesebb szabályokat írjanak elő.

▼B

(28) A biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló vagyon elégséges és megfelelő mértékben való rendelkezésre állása védi a nyugdíjkonstrukció tagjainak és ellátottainak érdekeit abban az esetben, ha a támogató vállalkozás fizetésképtelenné válik. A tagállamokban alkalmazott felügyeleti elvek kölcsönös elismerése – különösen a határokon átnyúló tevékenység esetén – azt követeli meg, hogy a biztosítástechnikai tartalékok mögött mindenkor teljes tőkefedezet álljon.

(29) Amennyiben az intézmény nem folytat határokon átnyúló tevékenységet, lehetőséget kell adni arra, hogy a tagállamok engedélyezzék az alulfedezettséget azzal a feltétellel, hogy a teljes tőkefedezet visszaállítására megfelelő terv kerül kidolgozásra, illetve hogy a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1980. október 20-i 80/987/EGK tanácsi irányelv ([1]) követelményei nem szenvednek sérelmet.

(30) Sok esetben a támogató vállalkozás és nem maga az intézmény fedezi a biometrikus kockázatot, illetve bizonyos ellátásokat vagy befektetési teljesítményt garantál. Bizonyos esetekben azonban maga az intézmény nyújt ilyen fedezetet, illetve garanciákat, és a támogató kötelezettségei általában a szükséges hozzájárulások befizetésével kimerülnek. E körülmények között a kínált termékek az életbiztosító társaságok termékeihez hasonlók, és az érintett intézményeknek legalább ugyanolyan kiegészítő szavatolótőkével kell rendelkezniük, mint az életbiztosító társaságoknak.

(31) A nyugdíjintézmények nagyon hosszú távú befektetők. Az ilyen intézmények vagyonát általában kizárólag nyugellátások biztosítására lehet felhasználni. Sőt, tagjaik és ellátottaik jogainak megfelelő védelme érdekében az intézményeknek képesnek kell lenniük olyan eszközallokációs döntéseket hozni, amelyek megfelelnek kötelezettségeik pontos jellegének és lejárati szerkezetének. Ezek a szempontok hatékony felügyeletet tesznek szükségessé, továbbá a befektetési szabályok olyan megközelítését, amely elegendő rugalmasságot biztosít az intézményeknek ahhoz, hogy a legbiztonságosabb és a leghatékonyabb befektetési politika mellett döntsenek, és amely arra kötelezi őket, hogy körültekintően járjanak el. Az óvatosság elvének való megfelelés megköveteli tehát azt, hogy a befektetési politikát a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tagsági struktúrájához igazítsák.

(32) Az egyes tagállamokban eltérőek a felügyelet módszerei és gyakorlata. A területükön található pénztárakra vonatkozó pontos befektetési szabályok meghatározását tehát bizonyos mértékben a tagállamok saját mérlegelésére kell bízni. Ezek a szabályok azonban nem akadályozhatják a tőke szabad mozgását, hacsak ez prudenciális alapon nem indokolt.

(33) A foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények, mint nagyon hosszú távú befektetők alacsony likviditási kockázatokkal, olyan helyzetben vannak, hogy – körültekintően – befektethetnek nem likvid eszközökbe, mint amilyenek a részvények, valamint a kockázatitőke-piacokon. Élvezhetik továbbá a nemzetközi diverzifikáció előnyeit is. A részvényekbe, a kockázatitőke-piacokon, illetve a kötelezettségek devizanemétől eltérő pénznembe való befektetéseket tehát nem szabad korlátozni, hacsak ez prudenciális alapon nem indokolt.

(34) Amennyiben azonban az intézmény határokon átnyúló tevékenységet folytat, a fogadó tagállam illetékes hatóságai kérhetik, hogy korlátozza az olyan részvényekbe és más hasonló eszközökbe

([1]) HL L 283., 1980.10.28., 23. o. A legutóbb a 2002/74/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 270., 2002.10.8., 10. o.) módosított irányelv.

▼B

való befektetést, amelyek nem forgalmazhatók a szabályozott piacon, az ugyanannak a vállalkozásnak a részvényeibe és más eszközeibe való befektetést, illetve a kötelezettségek pénznemétől eltérő pénznemben lévő eszközökbe való befektetést, amennyiben az ilyen szabályok a fogadó tagállam területén található intézményekre is vonatkoznak.

(35) Az engedéllyel rendelkező vagyonkezelőknek és letétkezelőknek az intézmények által történő szabad megválasztására vonatkozó korlátozások akadályozzák a versenyt a belső piacon, és ezért ezeket meg kell szüntetni.

(36) A nyugdíjkonstrukciók szervezését szabályozó nemzeti szociális jog és munkajog (beleértve a kötelező tagságot és a kollektív tárgyalások megállapodásainak eredményeit) sérelme nélkül, az intézményeknek rendelkezniük kell azzal a lehetőséggel, hogy más tagállamokban nyújtsanak szolgáltatásokat. Lehetővé kell tenni számukra, hogy más tagállamokban található vállalkozások támogatását is elfogadhassák, és olyan nyugdíjkonstrukciókat működtethessenek, amelyeknek egynél több tagállamban vannak tagjai. Ez az intézmények számára jelentős méretgazdaságossági megtakarításokat jelenthet, javítja a közösségi gazdaság versenyképességét, és megkönnyíti a munkaerő mobilitását. Ez megköveteli a prudenciális normák kölcsönös elismerését. E prudenciális normák megfelelő alkalmazását – ellenkező rendelkezés hiányában - a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak kell felügyelnie.

(37) Egy intézmény azon jogának gyakorlása során, hogy olyan foglalkoztatói nyugdíjkonstrukciót működtethessen valamely tagállamban, amelyre vonatkozóan egy másik tagállamban kötöttek szerződést, teljes mértékben be kell tartani a fogadó tagállam hatályban lévő szociális jogának és munkajogának rendelkezéseit, amennyiben azok a foglalkoztatói nyugdíjakra vonatkoznak, például a nyugellátások meghatározását és kifizetését, valamint a nyugdíjjogosultság más intézménybe való átvitelének feltételeit.

(38) Ezen irányelv rendelkezéseit egyedileg kell egy adott nyugdíjkonstrukcióra alkalmazni, amennyiben az más konstrukcióktól egyértelműen elhatárolásra került.

(39) Fontos rendelkezést hozni a tagállamok illetékes hatóságai közötti, felügyeleti célok érdekében megvalósuló együttműködésre vonatkozóan, valamint egyéb célok érdekében e hatóságok és a Bizottság közötti együttműködésre vonatkozóan. Feladataik teljesítése és ezen irányelv következetes és időben történő végrehajtása érdekében az illetékes hatóságok egymás rendelkezésére bocsátják az irányelv rendelkezései végrehajtásához szükséges információt. A Bizottság jelezte azon szándékát, hogy egy felügyelőkből álló bizottságot hoz létre annak érdekében, hogy ösztönözze az együttműködést, koordinációt és véleménycserét az illetékes nemzeti hatóságok között, és előmozdítsa ezen irányelv következetes végrehajtását.

(40) Mivel a tervezett intézkedés célját, nevezetesen a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményekre vonatkozó közösségi jogi keretrendszer létrehozását, a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért a tervezett intézkedés terjedelme és hatása miatt az közösségi szinten jobban megvalósítható, a Közösség, a Szerződés 5. cikkében megállapított szubszidiaritás elvének megfelelően, intézkedéseket fogadhat el. Az abban a cikkben megállapított arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célkitűzés eléréséhez szükséges mértéket,

ELFOGADTÁK A KÖVETKEZŐ IRÁNYELVET:

▼B

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv szabályokat állapít meg a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységének megkezdésére és folytatására vonatkozóan.

2. cikk

Hatály

(1) Ezt az irányelvet a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményekre kell alkalmazni. Amennyiben, a nemzeti jogszabályokkal összhangban, a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények nem rendelkeznek jogi személyiséggel, a tagállamok ezt az irányelvet vagy ezekre az intézményekre, vagy, a (2) bekezdésre is figyelemmel, azokra a felhatalmazott szervekre alkalmazzák, amelyek ezeknek az intézményeknek az irányításáért felelősek, illetve eljárnak a nevükben.

(2) Ez az irányelv nem alkalmazható a következőkre:

a) az 1408/71EGK rendelet ([1]) és 574/72/EGK rendelet ([2]) hatálya alá tartozó, szociális biztonsági rendszereket irányító intézmények;

b) a 73/239/EGK irányelv ([3]), a 85/611/EGK irányelv ([4]), a 93/22/EGK irányelv ([5]), a 2000/12/EK irányelv ([6]) és a 2002/83/EK irányelv ([7]) hatálya alá tartozó intézmények;

c) felosztó-kirovó rendszer alapján működő intézmények;

d) olyan intézmények, amelyek esetében a támogató vállalkozások munkavállalói nem rendelkeznek az ellátásra vonatkozóan jogi úton kikényszeríthető jogosultsággal, és amelyek esetében a támogató vállalkozás bármikor visszavonhatja az e célt szolgáló vagyont, és nem feltétlenül teljesíti a nyugellátások kifizetésére vonatkozó kötelezettségét;

([1]) A Tanács 1971. június 14-i 1408/71/EGK rendelete a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról (HL L 149., 1971.7.5., 2. o.). A legutóbb az 1386/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 187., 2001.7.10., 1. o.) módosított rendelet.

([2]) A Tanács 1972. március 21-i 574/72/EGK rendelete a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló 1408/71/EGK rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról (HL L 74., 1972.3.27., 1. o.). A legutóbb a 410/2002/EK tanácsi rendelettel (HL L 62., 2002.3.5., 17. o.) módosított rendelet.

([3]) A Tanács 1973. július 24-i 73/239/EGK első irányelve az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 228., 1973.8.16., 3. o.). A legutóbb a 2002/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 77., 2002.3.20., 17. o.) módosított irányelv.

([4]) A Tanács 1985. december 20-i 85/611/EGK irányelve az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 375., 1985.12.31., 3. o.). A legutóbb a 2001/108/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 41., 2002.2.13., 35. o.) módosított irányelv.

([5]) A Tanács 1993. május 10-i 93/22/EGK irányelve az értékpapír-befektetési szolgáltatásokról (HL L 141., 1993.6.11., 27. o.). A legutóbb a 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 290., 2000.11.17., 27. o.) módosított irányelv.

([6]) Az Európai Parlament és a Tanács 2000. március 20-i 2000/12/EK irányelve a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról (HL L 126., 2000.5.26., 1. o.). A legutóbb a 2000/28/EK irányelvvel (HL L 275., 2000.10.27., 37. o.) módosított irányelv.

([7]) Az Európai Parlament és a Tanács 2002. november 5-i 2002/83/EK irányelve az életbiztosításról (HL L 345., 2002.12.19., 1. o.).

▼B

e) olyan társaságok, amelyek az alkalmazottaik részére történő nyugdíjfizetés céljából saját mérlegükben képeznek nyugellátásra tartalékot (ún. book-reserve schemes).

3. cikk

Alkalmazás a szociális biztonsági rendszereket működtető intézményekre

Az olyan foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények, amelyek az 1408/71/EGK és az 574/72/EGK rendelet hatálya alá tartozó szociális biztonsági rendszereknek minősülő, kötelező, munkavégzéshez kapcsolódó nyugdíjkonstrukciókat is működtetnek, a nem kötelező foglalkoztatóinyugdíj-szolgáltatással kapcsolatos tevékenységük tekintetében tartoznak ezen irányelv hatálya alá. Ebben az esetben a kötelezettségeket és az azok fedezetéül szolgáló eszközöket a nem foglalkoztatóinyugdíj-szolgáltatási tevékenységhez kapcsolódó forrásoktól és eszközöktől elkülönítetten kell kezelni, és nincs lehetőség arra, hogy ezeket a szociális biztonsági rendszernek minősülő kötelező nyugdíjkonstrukciókra ruházzák át, vagy fordítva.

4. cikk

Választható alkalmazás a 2002/83/EK irányelv hatálya alá tartozó intézményekre

A székhely szerinti tagállamoknak saját döntésük alapján lehetőségük van arra, hogy alkalmazzák ezen irányelv 9–16. és 18–20. cikkének rendelkezéseit a 2002/83/EK irányelv hatálya alá tartozó biztosító vállalkozások foglalkoztatóinyugdíj-szolgáltatással kapcsolatos üzletágára. Ebben az esetben valamennyi, az említett üzletághoz kapcsolódó kötelezettséget és azok fedezetéül szolgáló eszközöket el kell különíteni a biztosító vállalkozás egyéb tevékenységeitől, azokat elkülönítetten kell kezelni és szervezni, az átruházás bármilyen lehetősége nélkül.

Ebben az esetben és kizárólag a foglalkoztatóinyugellátás-szolgáltatással kapcsolatos üzletáguk tekintetében a biztosító vállalkozásokra nem vonatkozik a 2002/83/EK irányelv 20–26., valamint 31. és 36. cikke.

A székhely szerinti tagállam biztosítja, hogy vagy az illetékes hatóságok, vagy a 2002/83/EK irányelv hatálya alá tartozó biztosító vállalkozások felügyeletéért felelős hatóságok, a felügyelettel kapcsolatos munkájuk részeként, ellenőrzik az adott foglalkoztatóinyugellátás-szolgáltatási üzletág szigorú elkülönítettségét.

5. cikk

Kis nyugdíjintézetek és kötelező rendszerek

A 19. cikk kivételével, a tagállamok dönthetnek úgy, hogy részben vagy teljesen eltekintenek ezen irányelv alkalmazásától olyan, a területükön található intézmények esetében, amelyek összesen kevesebb, mint száz taggal rendelkeznek. Ezeknek az intézményeknek azonban – a 2. cikk (2) bekezdésére is figyelemmel – rendelkezniük kell azzal a joggal, hogy ezt az irányelvet önkéntes alapon alkalmazzák. A 20. cikk csak akkor alkalmazható, ha ezen irányelv valamennyi egyéb rendelkezését alkalmazzák.

A tagállamok választhatják azt, hogy a 9–17. cikket nem alkalmazzák azokra a intézményekre, amelyeknél a foglalkoztatói nyugdíj nyújtása jogszabályi rendelkezésen alapul, és hatóság vállal érte garanciát. A 20. cikk csak akkor alkalmazható, ha ezen irányelv valamennyi egyéb rendelkezését alkalmazzák.

▼B

6. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

a) „foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmény” vagy „intézmény”: olyan intézmény, amely, jogi formájától függetlenül, tőkefedezeti alapon működik, bármilyen támogató vállalkozástól vagy szakmai szervezettől elkülönítetten hozták létre, és amelynek célja a keresőtevékenységgel összefüggésben történő nyugellátás biztosítása:

— a munkáltató(k) és munkavállaló(k) vagy ezek képviselői között megkötött egyéni vagy kollektív megállapodás vagy szerződés, vagy

— önálló vállalkozókkal a székhely szerinti és a fogadó tagállam jogszabályainak megfelelően megkötött megállapodás vagy szerződés

alapján, és amely ebből közvetlenül származó tevékenységeket folytat;

b) „nyugdíjkonstrukció”: olyan szerződés, megállapodás, vagyonkezelési meghatalmazás vagy szabályrendszer, amely meghatározza, hogy milyen nyugellátás milyen feltételek mellett kerül biztosításra;

c) „támogató vállalkozás”: olyan vállalkozás vagy más testület – függetlenül attól, hogy egy vagy több jogi vagy természetes személyt foglal magában, vagy egy vagy több jogi vagy természetes személy alkotja –, amely munkáltatóként vagy önálló vállalkozói minőségben, illetve ezek bármilyen kombinációjában jár el, és amely hozzájárulást fizet a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézménybe;

d) „nyugellátások”: olyan ellátások, amelyeket a nyugdíjba vonulás elérésére vagy annak várható elérésére való hivatkozással, vagy – amennyiben a fentiek kiegészítésére szolgálnak, és kiegészítő jelleggel biztosítják – halál, rokkantság vagy munkaviszony megszűnése esetén történő kifizetés formájában, illetve betegség, nélkülözés vagy halál esetén támogatásra szánt kifizetések vagy szolgáltatások formájában folyósítanak. Annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a nyugdíj ideje alatti pénzügyi biztonságot, ezeket az ellátásokat általában élethossziglani kifizetések formájában biztosítják. De ugyanakkor időszakos kifizetések vagy egyösszegű kifizetések is lehetnek;

e) „tag”: olyan személy, akinek keresőtevékenysége, a nyugdíjkonstrukció rendelkezéseivel összhangban, nyugellátásra való jogosultságot teremt vagy fog teremteni számára;

f) „ellátott”: nyugellátásban részesülő személy;

g) „illetékes hatóságok”: az ebben az irányelvben előírt feladatok teljesítésére kijelölt nemzeti hatóságok;

h) „biometrikus kockázatok”: halálhoz, megrokkanáshoz és magas életkor eléréséhez kapcsolódó kockázatok;

i) „székhely szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben az intézmény létesítő okirat szerinti székhelye és központi ügyvezetése található, vagy, amennyiben létesítő okirat szerinti székhellyel nem rendelkezik, ott található a központi ügyvezetése;

j) „fogadó tagállam”: az a tagállam, amelynek a foglalkozási nyugdíjra vonatkozó szociális és munkajogát kell alkalmazni a támogató vállalkozás és a tagok kapcsolatára.

▼B

7. cikk

Az intézmény tevékenysége

Valamennyi tagállamnak elő kell írnia a területén tevékenykedő intézmények számára, hogy tevékenységüket a nyugellátáshoz kapcsolódó műveletekre és az abból eredő tevékenységekre korlátozzák.

Abban az esetben, ha egy biztosító vállalkozás a 4. cikkel összhangban foglalkoztatóinyugellátás-szolgáltatással kapcsolatos tevékenységet folytat, elkülönítve ehhez kapcsolódó eszközeit és kötelezettségeit, az elkülönített eszközöket és kötelezettségeket érintő műveleteit a nyugellátásokhoz kapcsolódó műveletekre és az abból eredő tevékenységekre kell korlátoznia.

8. cikk

A támogató vállalkozások és a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények jogi elkülönítése

Valamennyi tagállam biztosítja, hogy a támogató vállalkozás és a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmény jogilag elkülönüljenek; erre azért van szükség, hogy a tagok és az ellátottak érdekeinek védelmében az intézmény vagyona védve legyen a támogató vállalkozás csődje esetén.

9. cikk

Működési feltételek

(1) Valamennyi tagállam a területén működő intézmények tekintetében biztosítja a következőket:

a) az intézmény engedéllyel rendelkezik, vagy azt az illetékes felügyeleti hatóság a nemzeti nyilvántartásba bejegyezte; a 20. cikkben említett határokon átnyúló tevékenységek esetén a nyilvántartásban jelezni kell, hogy mely tagállamokban működik az intézmény;

b) az intézményt ténylegesen jó hírnevű személyek működtetik, akik maguk rendelkeznek megfelelő szakképesítéssel és tapasztalattal, vagy megfelelő szakképesítéssel és tapasztalattal rendelkező tanácsadókat alkalmaznak;

c) az intézmény által irányított valamennyi nyugdíjkonstrukció működésére vonatkozóan megfelelően megalkotott szabályokat alkalmaznak, és a tagokat megfelelően tájékoztatták ezekről a szabályokról;

d) minden biztosítástechnikai tartalékot biztosításmatematikus vagy a terület egy másik szakértője, ideértve a könyvvizsgálót is, a nemzeti jogszabályokkal összhangban és a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által elismert biztosításmatematikai módszerek alapján számít ki és igazol;

e) a támogató vállalkozás, amennyiben garantálja a nyugellátások kifizetését, rendszeres finanszírozás mellett kötelezi el magát;

f) a tagokat megfelelően tájékoztatják a nyugdíjkonstrukció feltételeiről, és különösen a következőkről:

   i. a nyugdíjkonstrukcióba bevont felek jogai és kötelezettségei;

   ii. a nyugdíjkonstrukcióhoz társuló pénzügyi, biztosítástechnikai és más kockázatok;

   iii. ezen kockázatok jellege és elosztása.

(2) A szubszidiaritás elvének megfelelően és kellően figyelembe véve a szociális biztonsági rendszerek által nyújtott nyugellátások mértékét, a

▼B

tagállamok előírhatják, hogy a tagok részére nyújtott szolgáltatások skálája terjedjen ki – opcionális, kiegészítő ellátásként – a magas életkor elérésével, illetve a megrokkanással összefüggő kockázatok kezelésére, a túlélő hozzátartozónak járó ellátásra, illetve a hozzájárulások visszafizetésének garantálására, ha a munkáltatók és a munkavállalók, illetve képviselőik így egyeznek meg.

(3) A tagállamok más követelményeket is támaszthatnak a területükön található intézmények működési feltételeinek tekintetében, a tagok és az ellátottak érdekei kellő védelmének biztosítása érdekében.

(4) A tagállam engedélyezheti vagy megkövetelheti, hogy a területén található intézmények az irányítással részben vagy teljesen más, ezen intézmények nevében tevékenykedő szerveket bízzanak meg.

(5) A 20. cikkben említett határokon átnyúló tevékenység esetén az intézmény működésének feltételeit a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak előzetesen jóvá kell hagyniuk.

10. cikk

Éves beszámolók és éves jelentések

Valamennyi tagállam előírja, hogy a területén található valamennyi intézmény éves beszámolót és éves jelentést készítésen az intézmény által működtetett valamennyi nyugdíjkonstrukció figyelembevételével, és indokolt esetben külön-külön valamennyi nyugdíjkonstrukcióra vonatkozóan készítsen éves beszámolót és éves jelentést. Az éves beszámolóknak és éves jelentéseknek az intézmény vagyonáról, kötelezettségeitől és pénzügyi helyzetéről megbízható és valós képet kell adniuk. Az éves beszámolóknak és a jelentésekben foglalt tájékoztatásnak következetesnek, átfogónak, áttekinthetőnek és a nemzeti joggal összhangban álló módon, az erre felhatalmazott személyek által jóváhagyottnak kell lennie.

11. cikk

Tagoknak és ellátottaknak nyújtandó tájékoztatás

(1) Valamennyi tagállam – a létrehozott nyugdíjkonstrukció jellegétől függően – biztosítja, hogy a területén található valamennyi intézmény legalább az e cikkben meghatározott tájékoztatást nyújtja.

(2) A tagok és az ellátottak, valamint/vagy ezek képviselői részére a következőket kell biztosítani:

a) kérelemre a 10. cikkben említett éves beszámolók és éves jelentések és, amennyiben az intézmény egynél több konstrukció működéséért felelős, azok az éves beszámolók és éves jelentések, amelyek az ő konkrét nyugdíjkonstrukciójukra vonatkozik;

b) a nyugdíjkonstrukció szabályainak változásával kapcsolatos, ésszerű időn belül történő tájékoztatás.

(3) A 12. cikkben említett, a befektetési politika elveiről szóló nyilatkozatot kérelemre a tagok és az ellátottak és/vagy, indokolt esetben, a képviselőik rendelkezésére kell bocsátani.

(4) A tagok kérelmére az alábbiakról kell részletes és lényegi tájékoztatást adni:

a) amennyiben értelmezhető, akkor a nyugellátás megcélzott szintje;

b) az ellátások szintje a munkaviszony megszűnése esetén;

c) ha a tag viseli a befektetési kockázatot, a tag által választható befektetési portfólióra vonatkozó adatok, amennyiben a tag több portfólió közül választhat, valamint a tényleges befektetési portfólió, továbbá a

▼B

kockázatnak való kitettségre vonatkozó tájékoztatás, illetve a befektetésekhez kapcsolódó költségek;

d) a nyugdíjjogosultság egy másik foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézménybe történő átvitelére irányadó rendelkezések, a munkaviszony megszűnése esetén.

A tagok minden évben egy rövid felvilágosítást kapnak az intézmény helyzetéről, valamint arról, hogy felhalmozott egyéni jogosultságaik milyen mértékben fedezettek.

(5) Valamennyi ellátott – nyugdíjba vonuláskor, vagy amikor más ellátások válnak esedékessé – megkapja a megfelelő tájékoztatást az esedékes ellátásokról és azok kifizetésének módozatairól.

12. cikk

A befektetési politika elveiről szóló nyilatkozat

Valamennyi tagállam biztosítja, hogy a területén található valamennyi intézmény elkészíti és legalább háromévente felülvizsgálja a befektetési politikája elveiről szóló írásbeli nyilatkozatot. Ezt a nyilatkozatot haladéktalanul felül kell vizsgálni a befektetési politikában bekövetkezett bármilyen jelentős változást követően. A tagállamok rendelkeznek arról, hogy ez a nyilatkozat legalább olyan fontos kérdéseket tartalmazzon, mint a befektetési kockázat mérésére vonatkozó módszerek, az alkalmazott kockázatkezelési folyamatok és a stratégiai eszközallokáció, a nyugdíjkötelezettségek természetére és futamidejére tekintettel.

13. cikk

Az illetékes hatóságoknak nyújtandó tájékoztatás

Valamennyi tagállam biztosítja, hogy az illetékes hatóságok a területén található intézmények tekintetében rendelkezzenek a szükséges hatáskörrel és eszközökkel ahhoz, hogy:

a) megköveteljék az intézménytől, annak igazgatótanácsi tagjaitól és más vezetőitől vagy igazgatóitól, illetve az intézmény irányítását-ellenőrzését végző személyektől, hogy valamennyi üzleti ügyről nyújtsanak tájékoztatást, vagy valamennyi üzleti dokumentumot bocsássanak rendelkezésre;

b) felügyeljék az intézmények és más gazdasági társaságok közötti, illetve intézmények egymás közötti kapcsolatait azon esetekre vonatkozóan, melyek során az intézmények ezeknek az egyéb társaságoknak vagy intézményeknek adnak át feladatokat (tevékenység kiszervezése), befolyásolva ezáltal az intézmény pénzügyi helyzetét, vagy érdemi módon érintve a felügyeleti tevékenységet;

c) hozzájussanak a befektetési politika elveiről szóló nyilatkozathoz, az éves beszámolókhoz és éves jelentésekhez, továbbá a felügyelethez szükséges valamennyi dokumentumhoz. Ezek közé a következő dokumentumok tartozhatnak:

i. belső időközi jelentések;

ii. biztosításmatematikai értékelések és az ezeket megalapozó részletezett feltételezések;

iii. eszköz-forrás elemzések;

iv. a befektetési politika elveivel való összhang bizonyítékai;

v. arra vonatkozó bizonyítékok, hogy a hozzájárulásokat a terveknek megfelelően befizették;

vi. a 10. cikkben említett éves beszámolók könyvvizsgálatáért felelős személyek jelentései;

▼B

d) az intézmény helyiségeiben és, indokolt esetben, a kiszervezett tevékenységekkel kapcsolatban végzett helyszíni vizsgálatok, annak ellenőrzése érdekében, hogy a tevékenységeket a felügyeleti szabályokkal összhangban folytatják-e.

14. cikk

Az illetékes hatóságok beavatkozási hatásköre és feladatai

(1) Az illetékes hatóságok megkövetelik a területükön található minden intézménytől, hogy megbízható igazgatási és könyvelési eljárásokkal, valamint belső ellenőrzési mechanizmusokkal rendelkezzenek.

(2) Az illetékes hatóságok rendelkeznek azzal a hatáskörrel, hogy a tagok és az ellátottak érdekeit sértő szabálytalanságok megelőzéséhez vagy orvoslásához megtegyék a megfelelő és szükséges intézkedéseket, beleértve adott esetben az igazgatási vagy pénzügyi jellegű intézkedéseket, akár a területükön található bármilyen intézmény, akár az intézményt működtető személyek tekintetében.

Korlátozhatják, vagy megtilthatják továbbá az intézmény eszközeivel való szabad rendelkezést, különösen olyan esetben, amikor:

a) az intézmény elmulasztotta a megfelelő biztosítástechnikai tartalék létrehozását az egész üzleti tevékenysége vonatkozásában, illetve nem rendelkezik elegendő eszközzel a biztosítástechnikai tartalékok fedezésére;

b) az intézmény nem rendelkezik az előírt szavatolótőkével.

(3) Az illetékes hatóságok, a tagok és az ellátottak érdekeinek védelme érdekében, a területükön található intézményeket működtető személyeknek a székhely szerinti tagállam jogának megfelelő hatáskörét részben vagy teljesen olyan különleges képviselőre ruházhatják át, aki alkalmas e hatáskör gyakorlására.

(4) Az illetékes hatóságok a területükön található intézmény tevékenységét korlátozhatják vagy betilthatják, különösen amennyiben:

a) az intézmény nem biztosítja a tagjai és ellátottjai érdekeinek megfelelő védelmét;

b) az intézmény már nem teljesíti a működési feltételeket;

c) az intézménynek komoly mulasztásai vannak a rá vonatkozó szabályok szerinti kötelezettségek teljesítésében;

d) a határokon átnyúló tevékenységek esetén az intézmény nem tartja tiszteletben a fogadó tagállam foglalkoztatói nyugdíjakra vonatkozó szociális jogának és munkajogának követelményeit.

Bármilyen, az intézmény tevékenységének betiltására vonatkozó határozatot pontos indokokkal kell alátámasztani, és erről az érintett intézményt értesíteni kell.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy egy-egy intézmény tekintetében ezen irányelvvel összhangban elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekkel kapcsolatban a bíróságoknál jogorvoslattal lehet élni.

15. cikk

Biztosítástechnikai tartalékok

(1) A székhely szerinti tagállam biztosítja, hogy a foglalkoztatói-nyugdíj-rendszereket működtető intézmények valamennyi nyugdíjkonstrukció tekintetében mindenkor rendelkezzenek megfelelő, a meglévő nyugdíjszerződések portfóliójából származó kötelezettségekkel egyező mennyiségű forrással.

▼B

(2) A székhely szerinti tagállam biztosítja, hogy a területén található, foglalkoztatóinyugdíj-konstrukciót működtető intézmények, amennyiben biometrikus kockázatokra fedezetet nyújtanak és/vagy befektetési hozamot, illetve meghatározott szintű ellátásokat garantálnak, megfelelő biztosítástechnikai tartalékot hozzanak létre e konstrukciók teljes skálája tekintetében.

(3) A biztosítástechnikai tartalékokat évente számítják ki. A székhely szerinti tagállam azonban lehetővé teheti azt, hogy a kiszámításra háromévente kerüljön sor, amennyiben az intézmény a tagjainak és/vagy az illetékes hatóságoknak igazolást vagy jelentést ad a közbenső évekre vonatkozó kiigazításokról. Az igazolás vagy a jelentés tükrözi a biztosítástechnikai tartalékok kiigazított alakulását, valamint a fedezett kockázatok terén bekövetkezett változásokat.

(4) A biztosítástechnikai tartalékok kiszámítását biztosításmatematikus vagy ennek a területnek valamilyen más szakértője, ideértve a könyvvizsgálót is, a nemzeti jogszabályokkal összhangban, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által elismert biztosításmatematikai módszerek alapján végzi és igazolja a következő alapelveknek megfelelően:

a) a biztosítástechnikai tartalékok legkisebb összegét a kellően körültekintő biztosításmatematikai értékelés alapján számítják ki, az ellátásokra és a hozzájárulásokra vonatkozó valamennyi kötelezettség figyelembevételével, az intézmény nyugdíjra vonatkozó szabályaival összhangban. Ennek elegendőnek kell lennie az ellátottak részére már folyósított nyugdíjak és ellátások további folyósítására, valamint tükröznie kell a tagok felhalmozott nyugdíjjogosultságából eredő kötelezettségeket. A gazdasági és biztosításmatematikai feltételezéseket kellő körültekintéssel választják meg a kötelezettségek értékeléshez, lehetőség szerint figyelembe véve az esetlegesen előforduló kedvezőtlen eltérések miatti hibahatárt;

b) a legmagasabb kamatlábakat körültekintően kell megválasztani, és a székhely szerinti tagállam valamennyi vonatkozó szabályával összhangban kell meghatározni. Ezeket a körültekintően megválasztott kamatlábakat a következők figyelembevételével kell meghatározni:

   — az intézmény birtokában lévő, megfelelő eszközök hozama, valamint a jövőbeni befektetési hozam, és/vagy

   — magas besorolású kötvények vagy államkötvények piaci hozama;

c) a biztosítástechnikai tartalékok kiszámítására használt biometrikus táblázatoknak prudenciális elveken kell alapulniuk, a tagság és a nyugdíjkonstrukciók legfőbb jellemzőire, és különösen a vonatkozó kockázatok terén várható változásokra tekintettel;

d) a biztosítástechnikai tartalékok kiszámításának módszere és alapja alapvetően változatlan marad egyik pénzügyi évről a másikra. A folytonosság megszakítását indokolttá teheti azonban a feltevések alapjául szolgáló jogi, demográfiai vagy gazdasági körülmények változása.

(5) A székhely szerinti tagállam előírhatja, hogy a biztosítástechnikai tartalékok kiszámítására további és részletesebb követelmények vonatkozzanak, a tagok és az ellátottak érdekeinek megfelelő védelme céljából.

(6) A biztosítástechnikai tartalékok kiszámítására vonatkozó szabályok további, különösen a kamatlábak és más, a biztosítástechnikai tartalékok szintjét befolyásoló feltevések terén esetleg indokolttá váló harmonizációja érdekében a Bizottság kétévente vagy valamely tagállam kérelmére jelentést ad ki a határokon átnyúló tevékenységek alakulására vonatkozóan.

A Bizottság javaslatot tesz olyan intézkedésekre, melyek szükségesek a kamatlábak eltérő szintje miatt kialakuló esetleges torzulások megelőzé-

▼B

séhez, illetve a nyugdíjkonstrukció ellátottai és tagjai érdekeinek védelméhez.

16. cikk

Biztosítástechnikai tartalékok fedezete

(1) A székhely szerinti tagállam előírja, hogy valamennyi intézmény mindenkor rendelkezzen elegendő és megfelelő eszközzel a biztosítástechnikai tartalékok fedezésére, a működtetett nyugdíjkonstrukciók teljes skálája tekintetében.

(2) A székhely szerinti tagállam engedélyezheti az intézménynek, hogy korlátozott ideig ne álljon rendelkezésre elegendő eszköz a biztosítástechnikai tartalékok fedezésére. Ebben az esetben az illetékes hatóságok felkérik az intézményt, hogy egy konkrét és megvalósítható helyreállítási tervet fogadjon el annak biztosítása érdekében, hogy az (1) bekezdés rendelkezései ismét teljesüljenek. A tervre a következő feltételek vonatkoznak:

a) az intézmény egy konkrét és megvalósítható helyreállítási tervet hoz létre annak érdekében, hogy megfelelő időn belül visszaállítsák az eszközök biztosítástechnikai tartalékok fedezéséhez szükséges mértékét. A tervet a tagok vagy, indokolt esetben, azok képviselői rendelkezésére bocsátják, és/vagy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai jóváhagyják;

b) a terv elkészítésénél tekintettel kell lenni az intézmény adott helyzetére, különösen az eszközök és a források struktúrájára, a kockázati profilra, a likviditási tervre, a nyugellátásra jogosult tagok életkor szerinti összetételére, a bevezetés fázisában lévő konstrukciókra, valamint azon nem vagy csak részlegesen tőkésített nyugdíjkonstrukciókra, melyek teljes tőkefedezet melletti működésre térnek át;

c) valamely nyugdíjkonstrukciónak az e bekezdésben fent említett időszak alatti megszűnése esetén az intézmény tájékoztatja a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait. Az intézmény eljárást állapít meg annak érdekében, hogy az eszközöket és annak megfelelő forrásokat egy másik pénzügyi intézményre vagy hasonló testületre átruházza. Ezt az eljárást a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai tudomására hozzák, és az eljárásról a bizalmasság elvének megfelelően áttekintést adnak a tagoknak vagy, szükség esetén, annak képviselőinek.

(3) A (20) cikkben említett határokon átnyúló tevékenység esetén a biztosítástechnikai tartalékok mögött mindenkor teljes tőkefedezetet kell biztosítani a működtetett nyugdíjkonstrukciók teljes skálája tekintetében. Amennyiben ezek a feltételek nem teljesülnek, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a 14. cikknek megfelelően intézkednek. E követelménynek való megfelelés érdekében a székhely szerinti tagállam előírhatja az eszközök és kötelezettségek elkülönítését.

17. cikk

Előírt szavatolótőke

(1) A székhely szerinti tagállamok biztosítják, hogy a nyugdíjkonstrukciókat működtető intézmények – amennyiben nem a támogató vállalkozások, hanem maguk az intézmények vállalják a biometrikus kockázatok biztosításának kötelezettségét, illetve adott befektetési hozamot vagy az ellátások adott szintjét garantálják – a biztosítástechnikai tartalékokon kívül állandó jelleggel kiegészítő eszközökkel is rendelkezzenek, amelyek „puffer” szerepet töltenek be. Ezek mértéke tükrözi a kockázat fajtáját és az eszközalapot a működtetett konstrukciók teljes skálája tekintetében. Ezek az eszközök minden előrelátható tehertől mentesek, és biztonsági tőkeként szolgálnak a feltételezett és a tényleges költségek és nyereség közötti eltérés kiegyenlítésére.

▼M1

(2) A kiegészítő eszközök minimális összegének kiszámítására a 17a–17d. cikkben megállapított szabályok alkalmazandók.

▼B

(3) Az (1) bekezdés azonban nem akadályozza meg a tagállamokat, hogy a területükön található intézmények számára előírják, hogy azok előírt szavatolótőkével rendelkezzenek, illetve, hogy részletesebb szabályokat állapítsanak meg, feltéve hogy azok prudenciális szempontból indokoltak.

▼M1

17a. cikk

A rendelkezésre álló szavatoló tőke

(1) Minden tagállam előírja, hogy a 17. cikk (1) bekezdésében említett minden olyan biztosító, amely az adott tagállam területén található, mindenkori teljes üzleti tevékenysége vonatkozásában megfelelő rendelkezésre álló minimális szavatoló tőkét képezzen, amelynek összege legalább egyenlő az ezen irányelvben meghatározott minimummal.

(2) A rendelkezésre álló szavatolótőke az intézménynek az előrelátható kötelezettségektől mentes és immateriális javakkal csökkentett eszközeiből áll, beleértve a következőket:

a) a befizetett részvénytőke, vagy biztosító egyesület esetében a tényleges induló tőke, hozzáadva a biztosító egyesület tagjainak azon számláit, amelyek kielégítik a következő kritériumokat:

   i. az alapító okirat és az alapszabály előírja, hogy ezekről a számlákról kifizetéseket a biztosító egyesület tagjai számára csak olyan mértékben lehet teljesíteni, hogy emiatt a szavatolótőke ne essen az előírt szint alá, vagy a vállalkozás megszűnése után csak akkor, ha a vállalkozás egyéb tartozásait már rendezték;

   ii. az alapító okirat és az alapszabály előírja, hogy az i. pontban említett valamennyi kifizetés tekintetében, kivéve a biztosító egyesületi tagság egyéni megszüntetésének esetét, az illetékes hatóságokat legalább egy hónappal előre értesíteni kell, és azok megtilthatják a kifizetést ezen az időszakon belül; és

   iii. az alapító okirat és az alapszabály vonatkozó rendelkezéseit csak azután lehet módosítani, hogy az illetékes hatóságok kinyilvánították, hogy nincs ellenvetésük a módosítással szemben, az i. és ii. pontban foglalt feltételek sérelme nélkül;

b) (kötelező és szabad) tartalékok, amelyek nem a biztosítási kockázati kötelezettségeknek felelnek meg;

c) a kifizetendő osztalékok levonása után az előző évekről áthozott nyereség vagy veszteség; és

d) amennyiben a nemzeti jog erre lehetőséget biztosít, a mérlegben megjelenő eredménytartalék, ott, ahol ez rendelkezésre áll az esetlegesen felmerülő veszteségek fedezetére, és ahol nem bocsátották rendelkezésre a tagoknak és kedvezményezetteknek történő kifizetésre.

A rendelkezésre álló szavatoló tőkét csökkenteni kell a közvetlenül az intézmény birtokában lévő saját részvények összegével.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőket is tartalmazza:

a) kumulált elsőbbségi részvénytőke és alárendelt kölcsöntőke, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha ez az alacsonyabb – a minimális szavatolótőke-szükséglet 50 %-áig, amelynek legfeljebb 25 %-a rögzített futamidejű alárendelt kölcsöntőkéből vagy fix lejáratú kumulált elsőbbségi részvénytőkéből áll, feltéve, hogy az intézmény csődje vagy felszámolása esetére olyan kötelező érvényű

▼M1

megállapodások léteznek, amelyek alapján az alárendelt kölcsöntőkét vagy az elsőbbségi részvénytőkét az összes többi hitelező követelése mögé rangsorolják és nem fizetik vissza mindaddig, amíg az adott időben rendezetlen összes többi tartozást nem rendezik;

b) a meghatározott lejárati időponttal nem rendelkező értékpapírok és egyéb értékpapírok, beleértve az a) pontban említetteken kívüli kumulatív elsőbbségi részvényeket is, a rendelkezésre álló minimális szavatoló tőke, az összes ilyen értékpapírra vonatkozó minimális szavatolótőke-szükséglet, vagy az a) pontban említett alárendelt kölcsöntőke közül annak legfeljebb 50 %-áig, amelyik a legkevesebb, feltéve, hogy megfelelnek a következőknek:

i. nem fizethetők vissza a bemutató kezdeményezésére vagy az illetékes hatóság előzetes beleegyezése nélkül;

ii. a kibocsátási szerződésnek lehetővé kell tennie az intézmény számára, hogy elhalassza a kölcsönnel kapcsolatos kamatfizetést;

iii. a kölcsönadó az intézménnyel szemben fennálló követeléseinek a fizetési rangsorban teljes egészében a nem alárendelt hitelezők követelései után kell következnie;

iv. az értékpapírok kibocsátása kapcsán elkészített dokumentációnak tartalmaznia kell a tartozás és a kifizetetlen kamat veszteségfelvevő-képességét, eközben lehetővé téve a viszontbiztosító számára üzleti tevékenységének továbbfolytatását; és

v. csak a teljes egészében befizetett összegek vehetők figyelembe.

Az a) pont alkalmazásában az alárendelt kölcsöntőkének a következő feltételeknek is eleget kell tennie:

i. kizárólag a teljes egészében befizetett pénzeszközök vehetők figyelembe;

ii. a rögzített lejáratú kölcsönök esetében az eredeti lejáratnak legalább ötévesnek kell lennie. A visszafizetési napot megelőző egy évnél nem későbbi időpontban az intézménynek tervet kell az illetékes hatóságoknak jóváhagyásra benyújtania, amelyben bemutatja, hogyan fogja a rendelkezésre álló szavatoló tőkét az előírt szinten tartani, vagy erre a szintre hozni a kölcsön lejáratakor; kivéve, ha azt a mértéket, amelynek erejéig a kölcsön a rendelkezésre álló szavatoló tőke részeként rangsorolható, a visszafizetés napját megelőző legalább öt évben fokozatosan csökkentik. Az illetékes hatóságok engedélyezhetik az ilyen kölcsönök előtörlesztését, feltéve, hogy a kibocsátó intézmény ezt kérelmezi, és a rendelkezésére álló szavatoló tőke nem süllyed a megkövetelt szint alá;

iii. azok a kölcsönök, amelyek lejárata nincs rögzítve, csak ötéves felmondással fizethetők vissza, kivéve, ha a kölcsönöket többé nem tekintik a rendelkezésre álló szavatoló tőke elemének, vagy kivéve, hogy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulását külön megkövetelik az előtörlesztéshez. Az utóbbi esetben az intézménynek a javasolt visszafizetés időpontja előtt legalább hat hónappal értesítenie kell az illetékes hatóságokat, egyaránt meghatározva a visszafizetés előtt és után rendelkezésre álló szavatoló tőkét és a minimális szavatoló tőkét. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik a visszafizetést, ha az intézmény szavatoló tőkéje nem csökken a megkövetelt szint alá;

iv. a kölcsönszerződés nem tartalmazhat olyan rendelkezést, amely azt írja elő, hogy, az intézmény felszámolását kivéve, meghatározott körülmények esetében a tartozás az elfogadott törlesztési időpontok előtt visszafizethetővé válik; és

v. a kölcsönszerződést csak akkor lehet módosítani, ha az illetékes hatóságok nyilatkoztak arról, hogy nincs kifogásuk a módosítás ellen;

▼M1

(4) Az intézmény által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, megfelelő bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőket is magában foglalhatja:

a) ott, ahol a zillmerezést nem gyakorolják, vagy amennyiben gyakorolják is, az kevesebb, mint a díjban foglalt szerzési költségek terhe, a nem zillmerezett vagy a részlegesen zillmerezett matematikai tartalék, valamint a díjban foglalt szerzési költségek terhével egyenértékű arányban zillmerezett matematikai tartalék közötti különbség;

b) az eszközértékelésből származó rejtett nettó tartalékok, amennyiben az ilyen rejtett nettó tartalékok nem kivételes jellegűek;

c) a be nem fizetett részvénytőke vagy induló tőke fele, ha a befizetett rész az illető részvény- vagy indulótőke 25 %-át teszi ki, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, vagy a minimális szavatoló tőke – amelyik kevesebb – 50 %-áig.

Az a) pontban említett érték azonban nem haladhatja meg az életbiztosítási és foglalkoztatói nyugellátási tevékenységek vonatkozó tőkeösszegei és mindazon biztosítási kötvényekre vonatkozó matematikai tartalékok közötti különbség 3,5 %-át, amelyeknél a zillmerezés lehetséges. A különbséget csökkenteni kell az eszközként bemutatott esetleges amortizálatlan szerzési költségek összegével

(5) A Bizottság a (2)–(4) bekezdéssel kapcsolatban végrehajtási intézkedéseket fogadhat el olyan fejlemények figyelembevétele érdekében, amelyek a szavatoló tőkéhez figyelembe vehető elemek technikai kiigazítását indokolják.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 21b. cikkben említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

17b. cikk

A minimális szavatoló tőke

(1) Figyelemmel a 17c. cikkre, a minimális szavatoló tőkét a (2)–(6) bekezdésben meghatározott módon, az elvállalt kötelezettségeknek megfelelően kell meghatározni.

(2) A minimális szavatoló tőke egyenlő a következő két eredmény összegével:

a) első szám:

a viszontbiztosításba vett ügyletekkel együtt számított közvetlen biztosításokhoz, valamint a viszontbiztosításba adott ügyletekhez kapcsolódó matematikai tartalékok 4 %-át meg kell szorozni az előző pénzügyi évre a viszontbiztosításba adott ügyletek levonásával számított összes matematikai tartaléknak a bruttó összes matematikai tartalékhoz viszonyított arányával, ami nem lehet kevesebb, mint 85 %;

b) második szám:

azoknál a szerződéseknél, ahol a kockáztatott tőke nem negatív, az ilyen, az intézmény által vállalt tőke 0,3 %-át meg kell szorozni az előző pénzügyi év viszontbiztosításba adott és visszaengedményezett ügyletek után az intézmény kötelezettségeként fennmaradó teljes kockáztatott tőke és a viszontbiztosítással nem csökkentett teljes kockáztatott tőke arányával, ami nem lehet kevesebb, mint 50 %.

A legfeljebb három éves időszakon belüli elhalálozásra vonatkozó életbiztosítás esetén az említett arány 0,1 %. A három évnél több, de öt évnél kevesebb időtartamra szóló ilyen életbiztosításoknál az említett arány 0,15 %.

▼M1

(3) Az Európai Parlament és a Tanács 2009/138/EK irányelve (2009. november 25.) a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II) ([1]) 2. cikke (3) bekezdése a) pontjának iii. alpontjában említett kiegészítő biztosítás tekintetében a minimális szavatoló tőke egyenlő a 17d. cikkben az intézményekre megállapított minimális szavatoló tőkével.

(4) A 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése b) pontjának ii. alpontjában említett tőkésítési műveletek tekintetében a minimális szavatoló tőke egyenlő a (2). cikk a) pontjának megfelelően kiszámított matematikai tartalékok 4 %-ával.

(5) A 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése b) pontjának i. alpontjában említett műveletek tekintetében a minimális szavatoló tőke egyenlő eszközeik 1 %-ával.

(6) A 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése a) pontjának i. és ii. alpontjában említett befektetési alapokhoz kapcsolódó biztosítások, és a 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése b) pontjának iii, iv. és v. alpontjában említett műveletek tekintetében a minimális szavatolótőke egyenlő a következők összegével:

a) amennyiben az intézmény befektetési kockázatot visel, a (2) bekezdés a) pontjának megfelelően kiszámított biztosítástechnikai tartalékok 4 %-a;

b) amennyiben az intézmény nem visel befektetési kockázatot, de az igazgatási költségek nagyságát több mint öt évre rögzítették, a biztosítástechnikai tartalékok 1 %-a, a (2) bekezdés a) pontjának megfelelően kiszámítva;

c) amennyiben az intézmény nem visel technikai kockázatot, és az igazgatási költségek nagyságát nem rögzítették több mint öt évre, az előző pénzügyi év adott biztosítási ágra vonatkozó nettó ügyviteli kiadásainak 25 %-a;

d) amennyiben az intézmény halál esetére szóló kockázatot vállal, a (2) bekezdés b) pontjának megfelelően kiszámított kockázati tőke 0,3 %-a.

17c. cikk

Biztonsági tőke

(1) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a 17b. cikkben meghatározott minimális szavatoló tőke egyharmada képezze a biztonsági tőkét. A biztonsági tőke a 17a. cikk (2) és (3) bekezdésében, valamint – a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága jóváhagyásával – a 17. cikk (4) bekezdése b) pontjában felsorolt tételekből áll.

(2) A biztonsági tőke legalább 3 millió EUR. A tagállam engedélyezheti a minimális biztonsági tőke 25 %-kal való csökkentését a biztosító egyesületek vagy biztosító jellegű egyesületek esetében.

17d. cikk

Minimális szavatoló tőke a 17b. cikk (3) bekezdése alkalmazásában

(1) A minimális szavatoló tőke meghatározható egyrészt a biztosítási díjak vagy hozzájárulások éves összege alapján, másrészt az utolsó három üzleti év átlagos kárigényteher alapján.

(2) A minimális szavatoló tőke összege a (3) és (4) bekezdés szerinti két eredmény közül a magasabb összeggel egyenlő.

([1]) HL L 335., 2009.12.17., 1. o..

▼M1

(3) A díjak alapját az alábbiak szerint kiszámított bruttó díjelőírások vagy hozzájárulások közül a nagyobbik, a bruttó megszolgált díjak vagy hozzájárulások felhasználásával számolják ki.

A díjakat vagy hozzájárulásokat, amelyek tartalmazzák a közvetlen üzleti tevékenységgel összefüggő díjakhoz vagy hozzájárulásokhoz kapcsolódó költségeket az előző pénzügyi évben, összesíteni kell.

Ehhez az összeghez hozzá kell adni az utolsó pénzügyi évben a viszontbiztosításba vett üzletek összes díjbevételét.

Ebből az összegből azután le kell vonni az előző pénzügyi évben törölt biztosítási díjak vagy befizetések teljes összegét, valamint az összesítésben szereplő díjakat vagy befizetéseket terhelő adók és illetékek teljes összegét.

Az így kapott összeget két részre kell osztani, az első az összeg 50 millió EUR-t meg nem haladó része, a második rész az azt meghaladó része; ki kell számítani, majd összeadni az első részösszeg 18 %-át, illetőleg a második részösszeg16 %-át.

Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az előző három pénzügyi évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is az intézmény által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma. Ez az arány nem lehet kevesebb, mint 50 %.

(4) A kárindexet a következőképpen kell számítani:

Összesíteni kell a közvetlen üzleti tevékenységgel kapcsolatban eszközölt kárkifizetések összegét (a viszontbiztosítási tevékenységet végzőket és a visszaengedményezőket terhelő kárrészesedés levonása nélkül) az (1) bekezdésben meghatározott időszakokban.

Ehhez az összeghez hozzá kell adni az ugyanezen időszakok alatt viszontbiztosításba vagy visszaengedményezésbe vett üzletek kárkifizetéseinek összegét, valamint a közvetlen biztosítási tevékenységre és a viszontbiztosításba vett kockázatokra az előző pénzügyi év végén képzett függőkár-tartalékok összegét.

Ebből az összegből le kell vonni az (1) bekezdésben meghatározott időszakok alatt megtérült összegeket.

Az így maradt összegből le kell vonni az azon legutolsó pénzügyi évet, amelyre nézve léteznek számlák, megelőző második pénzügyi év kezdetén képzett függőkár-tartalékok összegét, a közvetlen biztosítási tevékenységre és a viszontbiztosításba vett kockázatokra egyaránt.

Az így kapott összeg egyharmadát két részre kell osztani, amelyből az első legfeljebb 35 millió EUR-t tesz ki, a második rész pedig az e feletti többlet; ki kell számítani, majd összeadni az első részösszeg 26 %-át a második részösszeg 23 %-ával.

Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az előző három pénzügyi évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is az intézmény által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma. Ez az arány nem lehet kevesebb, mint 50 %.

(5) Amennyiben a (2)–(4) bekezdések szerint kiszámított minimális szavatoló tőke összege alacsonyabb, mint a megelőző évben, a minimális szavatoló tőke nem lehet kevesebb, mint a megelőző év minimális szavatoló tőkéje szorozva az előző pénzügyi év végén a függőkárokra létesített biztosítástechnikai tartalékok összegének és az előző pénzügyi év elején a függőkárokra létesített biztosítástechnikai tartalékok összegének a hányadosával. E számítások során a biztosítástechnikai tartalékokat a visszaengedményezéssel csökkentve kell kiszámítani, de az arány nem lehet egynél nagyobb.

▼B

18. cikk

Befektetési szabályok

(1) A tagállamok előírják, hogy a területükön található intézmények az óvatosság elvének és különösen a következő szabályoknak megfelelően valósítsák meg befektetéseiket:

a) a vagyont a tagok és az ellátottak érdekeinek legmegfelelőbb módon kell befektetni. Esetleges érdek-összeütközések esetén az intézménynek, illetve a portfóliót kezelő szervnek kell gondoskodnia arról, hogy a befektetéseket kizárólag a tagok és ellátottak érdekében valósítsák meg;

b) a vagyont olyan módon kell befektetni, hogy biztosítva legyen a portfólió egészének biztonsága, minősége, likviditása és nyereségessége.

A biztosítástechnikai tartalékok fedezésére szolgáló vagyont is a jövőbeni várható nyugellátások jellegének és időtartamának megfelelő módon kell befektetni;

c) a vagyont túlnyomórészt szabályozott piacokon kell befektetni. Az olyan eszközökbe való befektetést, amelyek nem forgalmazhatók szabályozott piacokon, mindenképpen prudenciális szinten kell tartani;

d) derivatív eszközökbe való befektetésre csak akkor van lehetőség, ha ezek az eszközök hozzájárulnak a befektetési kockázat csökkenéséhez, vagy megkönnyítik a hatékony portfóliókezelést. Ezeket az eszközöket, az alapul szolgáló instrumentumok figyelembevételével, prudenciális alapon kell értékelni, és az intézmény eszközeinek értékelésébe be kell vonni. Az intézménynek továbbá kerülnie kell az egyetlen ellenérdekű félnél vállalt túlzott kockázatnak és egyéb derivatív műveletek nagyfokú kockázatának való kitettséget;

e) az eszközöket megfelelően diverzifikálni kell olyan módon, hogy ne jöjjön létre egyoldalú kitettség egy bizonyos eszközbe, kibocsátóba, vagy üzleti csoportba történő túlzott befektetés által, illetve azt, hogy a portfólió egészében felhalmozódjon a kockázat.

Azonos kibocsátó vagy ugyanahhoz a csoporthoz tartozó kibocsátók által kibocsátott eszközökbe való befektetés nem teheti ki az intézményt túlzott kockázati koncentrációnak;

f) a támogató vállalkozásba való befektetés nem haladhatja meg a portfólió egészének 5 %-át, valamint ha a támogató vállalkozás egy csoport tagja, a támogató vállalkozással egy csoportba tartozó vállalkozásokba való befektetés nem haladhatja meg a portfólió 10 %-át.

Amennyiben az intézményt több vállalkozás támogatja, e támogató vállalkozásokba való befektetést körültekintően kell megvalósítani, a megfelelő diverzifikáció szükségességét figyelembe véve.

A tagállamok dönthetnek úgy, hogy az e) és f) pontban említett követelményeket nem alkalmazzák az államkötvényekbe történő befektetésre.

(2) A székhely szerinti tagállam megtiltja az intézményeknek, hogy kölcsönt vegyenek fel, illetve harmadik fél érdekében kezesként járjanak el. A tagállamok azonban engedélyezhetik az intézmények számára, hogy – kizárólag likviditási célokra és ideiglenes jelleggel – valamennyi kölcsönt felvegyenek.

(3) A tagállamok nem írhatják elő a területükön található intézményeknek, hogy azok kizárólag meghatározott eszközkategóriákba fektethessenek be.

(4) A 12. cikk sérelme nélkül, a tagállam nem kötheti a területén található intézmény, illetve annak vagyonkezelője által hozott befekte-

▼B

tési döntéseket semmilyen előzetes jóváhagyáshoz vagy rendszeres értesítéshez.

(5) A tagállamok, az (1)–(4) bekezdés rendelkezéseivel összhangban, a területükön található intézmények tekintetében részletesebb szabályokat állapíthatnak meg, mennyiségi szabályokat is beleértve, feltéve hogy azok – figyelembe véve az intézmények által működtetett nyugdíjkonstrukciók teljes skáláját – prudenciális szempontból indokoltak.

A tagállamok különösen a 2002/83/EK irányelvben foglaltakhoz hasonló befektetési rendelkezéseket alkalmazhatnak.

A tagállamok azonban nem akadályozhatják az intézményeket a következőkben:

a) a biztosítástechnikai tartalék fedezetére szolgáló vagyon vagy azon nyugdíjkonstrukcióhoz tartozó teljes portfólió, amelyben a befektetési kockázatot a tagok viselik, 70 %-ának a szabályozott piacokon kibocsátott részvényekbe, részvénymódjára forgatható értékpapírokba és vállalati kötvényekbe való befektetése, és ezen értékpapírok befektetési portfólióban lévő arányának meghatározása. A tagállamok – feltéve, hogy ez prudenciális szempontból indokolt – kisebb mértékű korlátozást alkalmazhatnak az olyan intézmények tekintetében, amelyek hosszú távú kamatláb-garanciával nyújtanak nyugdíjtermékeket, befektetési kockázatot vállalnak, és maguk biztosítanak garanciát;

b) a biztosítástechnikai tartalékok fedezetére szolgáló vagyon legfeljebb 30 %-ának befektetése olyan pénznemben fennálló eszközökbe, amely eltér attól a pénznemtől, amelyben a kötelezettségek fennállnak;

c) kockázatitőke-piacon való befektetés.

(6) Az (5) bekezdés nem zárja ki a tagállamoknak azt a jogát, hogy szigorúbb befektetési szabályokat alkalmazzanak a területükön található intézményekre, akár egyedi alapon is, amennyiben ez prudenciális szempontból indokolt, különösen az intézmény által vállalt kötelezettségek fényében.

(7) A 20. cikkben említett határokon átnyúló tevékenység esetén valamennyi fogadó tagállam illetékes hatóságai megkövetelhetik, hogy a székhely szerinti tagállamban található intézménynek alkalmaznia kell a második albekezdésben említett szabályokat. Ilyen esetekben ezeket a szabályokat az intézmény vagyonának csak azon részére kell alkalmazni, amely az abban az adott fogadó államban végzett tevékenységekhez kapcsolódik. Sőt, ezeket csak akkor kell alkalmazni, ha ugyanilyen vagy szigorúbb szabályok érvényesek a fogadó tagállamban található intézmények tekintetében.

Az első albekezdésben említett szabályok a következők:

a) az intézmény ezen vagyona 30 %-át meghaladó részarányát nem fektetheti be olyan részvényekbe, részvénymódjára forgatható értékpapírokba, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokba, amelyek szabályozott piacokon nem forgalmazhatók, vagy az intézménynek ezen vagyona legalább 70 %-át olyan részvényekbe, részvény módjára forgatható értékpapírokba, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokba kell befektetnie, amelyek forgalmazhatók szabályozott piacokon;

b) az intézmény ezen vagyona legfeljebb 5 %-át fektetheti be olyan részvényekbe, részvény módjára forgatható értékpapírokba, kötvényekbe, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokba, illetve más pénz- és tőkepiaci eszközökbe, amelyeket ugyanaz a vállalkozás bocsátott ki, továbbá a intézmény ezen vagyona legfeljebb 10 %-át fektetheti be olyan részvényekbe, részvénymódjára forgatható értékpapírokba, kötvényekbe, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokba és más pénz- és tőkepiaci eszközökbe, amelyeket ugyanahhoz a csoporthoz tartozó vállalkozások bocsátanak ki;

▼B

c) az intézmény ezen vagyona legfeljebb 30 %-át fektetheti be olyan pénznemben fennálló eszközökbe, amely eltér attól a pénznemtől, amelyben a kötelezettségek fennállnak.

E szabályoknak való megfelelés érdekében a székhely szerinti tagállam előírhatja az érintett vagyonrész elkülönítését.

19. cikk

Vagyonkezelés és letétkezelés

(1) A tagállamok nem korlátozhatják az intézményeket abban, hogy a befektetési portfólió kezelésével más tagállambeli vagyonkezelőket bízzanak meg, akik ehhez a tevékenységhez a 85/611/EGK, 93/22/EGK, 2000/12/EK, 2002/83/EK, valamint ezen irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében említett irányelvekkel összhangban álló engedéllyel rendelkeznek.

(2) A tagállamok nem korlátozhatják az intézményeket abban, hogy eszközeik megőrzésével más tagállambeli letétkezelőket bízzanak meg, akik a 93/22/EGK vagy 2000/12/EK irányelvvel összhangban álló engedéllyel rendelkeznek, vagy akik a 85/611/EGK irányelv alkalmazásában letétkezelőnek minősülhetnek.

E bekezdésben említett rendelkezés nem akadályozza a székhely szerinti tagállamokat abban, hogy kötelezővé tegyék letétkezelő alkalmazását.

(3) Valamennyi tagállam megteszi nemzeti jogrendjében az ahhoz szükséges lépéseket, hogy a 14. cikkel összhangban megtilthassa a területén található letétkezelők által őrzött vagyonnal való szabad rendelkezést, amennyiben az intézmény székhelye szerinti tagállam ezt kérelmezi.

20. cikk

Határokon átnyúló tevékenység

(1) A nyugdíjkonstrukciók szervezését szabályozó nemzeti szociális jog és munkajog (beleértve a kötelező tagságot és a kollektív tárgyalások megállapodásainak eredményeit) sérelme nélkül, a tagállamok lehetővé teszik a területükön található vállalkozások számára, hogy más tagállamok területén engedélyezett nyugdíjintézményeket támogassanak. Továbbá, a területükön engedélyezett foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményeknek lehetővé teszik, hogy más tagállamban található vállalkozásoktól fogadjanak el támogatást.

(2) Ha az intézmény támogatást kíván elfogadni egy másik tagállam területén található vállalkozástól, a saját székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól előzetes engedélyt kell szereznie a 9. cikk (5) bekezdésében említettek szerint. Az intézménynek értesítenie kell annak a székhely szerinti tagállamnak az illetékes hatóságait, amelyben engedélyezték, arról a szándékáról, hogy egy másik tagállam területén található vállalkozástól kíván támogatást elfogadni.

(3) A tagállamok a területükön található azon intézményektől, amelyek más tagállam területén található vállalkozásoktól szándékoznak támogatást elfogadni, a következő tájékoztatást kell megkövetelniük a (2) bekezdés szerinti értesítés keretében:

a) a fogadó tagállam(ok);

b) a támogató vállalkozás neve;

c) a támogató vállalkozás érdekében működtetett nyugdíjkonstrukció főbb jellemzői.

(4) Amikor a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megkapják a (2) bekezdés szerinti értesítést, a (3) bekezdésben említett valamennyi információ átvételét követő három hónapon belül – hacsak

▼B

nincs okuk arra, hogy kétségbe vonják az intézmény igazgatási struktúrájának vagy pénzügyi helyzetének, illetve az intézményeket működtető személyek jó hírnevének és szakképesítésének összeegyeztethetőségét a fogadó tagállamban javasolt műveletekkel – továbbítják ezen információkat a fogadó tagállam illetékes hatóságainak, és erről tájékoztatják az intézményt.

(5) Mielőtt a intézmény nyugdíjkonstrukció működtetésébe kezd egy másik tagállam területén található támogató vállalkozás részére, a fogadó tagállam illetékes hatóságai szükség esetén, a (3) bekezdésben említett valamennyi információ átvételét követő két hónapon belül, tájékoztatják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait a szociális jog és munkajog foglalkoztatói nyugdíjakra vonatkozó követelményeiről, amelyek alapján a fogadó tagállamban található vállalkozás által támogatott nyugdíjkonstrukciónak működnie kell, továbbá minden olyan szabályról, amelyet a 18. cikk (7) bekezdésével és e cikk (7) bekezdésével összhangban alkalmazni kell. A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai továbbítják ezeket az információkat az intézménynek.

(6) Az intézmény, miután megkapta az (5) bekezdésben említett tájékoztatást a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól, vagy amennyiben ezt nem kapta meg az (5) bekezdésben előírt idő elteltével, elkezdheti a fogadó tagállamban található vállalkozás által támogatott nyugdíjkonstrukció működtetését, összhangban a székhely szerinti tagállam szociális jogának és munkajogának foglalkoztatói nyugdíjakra vonatkozó követelményeivel, illetve minden olyan szabállyal, amelyet a 18. cikk (7) bekezdésének és e cikk (7) bekezdésének megfelelően alkalmazni kell.

(7) A fogadó tagállam illetékes hatóságai által a fogadó állam területén működő intézményre előírt tájékoztatási kötelezettség vonatkozik a másik tagállamban található vállalkozás által támogatott intézményre is a támogató vállalkozáshoz kötődő tagság tekintetében, a 11. cikkben foglaltak szerint.

(8) A fogadó tagállam illetékes hatóságai tájékoztatják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait a fogadó tagállam szociális jogának és munkajogának foglalkoztatóinyugdíj-konstrukciókra vonatkozó követelményei terén bekövetkezett minden változásról, amely befolyásolhatja a nyugdíjkonstrukció jellemzőit a fogadó tagállam területén található vállalkozás által támogatott nyugdíjkonstrukció működésének tekintetében, illetve minden, a 18. cikk (7) bekezdésének és e cikk (7) bekezdésének megfelelően alkalmazandó szabályt érintő változásról.

(9) A fogadó tagállam illetékes hatóságai folyamatosan ellenőrzik az intézményeket olyan szempontból, hogy azok tevékenységei megfelelnek-e az (5) cikkben említett, a fogadó tagállam szociális jogának és munkajogának foglalkoztatóinyugdíj-konstrukciókra vonatkozó követelményeinek, illetve a (7) bekezdésben említett, tájékoztatásra vonatkozó követelményeknek. Amennyiben ez az ellenőrzés szabálytalanságokra derít fényt, a fogadó tagállam illetékes hatóságai erről haladéktalanul tájékoztatják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait. A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai, a fogadó tagállam illetékes hatóságaival együttműködve, megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az intézmény megszüntesse a szociális és munkajog felderített megszegését.

(10) Amennyiben, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által tett intézkedések ellenére, illetve a székhely szerinti tagállam megfelelő intézkedéseinek hiánya miatt, az intézmény továbbra is megszegi a fogadó tagállamban hatályban lévő szociális és munkajog foglalkoztatóinyugdíj-konstrukciókra vonatkozó rendelkezéseit, a fogadó tagállam illetékes hatóságai, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak tájékoztatását követően, megtehetik a szükséges intézkedéseket ahhoz, hogy megelőzzék vagy szankcióval sújtsák a további szabálytalanságokat, beleértve azt is – amennyiben feltétlenül szükséges –, hogy megakadályozzák az intézmény támogató vállalkozás részére kifejtett működését a fogadó tagállam területén.

▼B

21. cikk

A tagállamok és Bizottság közötti együttműködés

(1) A tagállamok megfelelő módon, rendszeres információ- és tapasztalatcsere útján biztosítják, hogy ezt az irányelvet egységesen alkalmazzák annak érdekében, hogy e területen a legjobb gyakorlatot fejlesszék ki, és szorosabb együttműködést alakítsanak ki, és így megakadályozzák a verseny torzulását, és megteremtsék a határokon átnyúló tagság problémamentes megvalósításához szükséges feltételeket.

(2) A Bizottság és a tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek annak érdekében, hogy megkönnyítsék a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények műveleteinek felügyeletét.

(3) Valamennyi tagállam tájékoztatja a Bizottságot minden lényeges nehézségről, amely ezen irányelv alkalmazásából ered.

A Bizottság és az érintett tagállamok illetékes hatóságai a lehető leggyorsabban megvizsgálják ezeket a nehézségeket annak érdekében, hogy megfelelő megoldást találjanak.

(4) Ezen irányelv hatálybalépését követően négy évvel a Bizottság jelentést ad ki, amely értékeli:

a) a 18. cikk alkalmazása és a nemzeti felügyeleti rendszerek kiigazítása terén elért haladást; és

b) a 19. cikk (2) bekezdése második albekezdésének alkalmazását, különösen a letétkezelők és az általuk betöltött szerep tekintetében a tagállamokban uralkodó helyzetet, amennyiben ez releváns.

(5) A fogadó tagállam illetékes hatóságai kérhetik a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait, hogy az intézmények eszközeinek és kötelezettségeinek más eszközöktől és kötelezettségektől való elkülönítéséről hozzanak döntést a 16. cikk (3) bekezdésében és 18. cikk (7) bekezdésében előírtak szerint.

▼M1

21a. cikk

A biztonsági tőke összegének felülvizsgálata

(1) Az euróban megállapított összegeket – ahogyan ezt a 17c. cikk (2) bekezdése megállapítja – 2012. október 31-től kezdve évente felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy figyelembe vegyék az Eurostat által közzétett, az összes tagállamot átfogó harmonizált fogyasztói árindex változásait.

Ezt az összeget automatikusan ki kell igazítani úgy, hogy az euróban megállapított bázisösszeget megemelik az említett index 2009. december 31. és a felülvizsgálati időpont közötti idő alatt bekövetkezett százalékos változásával, és ezt100 000 EUR többszörösére kerekítik.

Ha a legutolsó kiigazítás óta a százalékos változás 5 %-nál kisebb, nem kell kiigazítást végezni.

▼M1

(2) A Bizottság évente tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot a felülvizsgálatról és az (1) bekezdésben említett kiigazított összegről.

21b. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottság munkáját a Bizottság 2004/9/EK határozata [1] alapján létrehozott európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottság segíti.

(2) Amennyiben erre a bekezdésre történik hivatkozás, az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, tekintettel 8. cikkének rendelkezéseire.

▼B

22. cikk

Végrehajtás

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2005. szeptember 23. előtt megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

(3) A tagállamok 2010. szeptember 23-ig elhalaszthatják a 17. cikk (1) és (2) bekezdések alkalmazását a területükön található olyan intézmények tekintetében, amelyek az e cikk (1) bekezdésében meghatározott időpontban nem rendelkeznek minimális előírt szavatolótőkével, amelyre a 17. cikk (1) és (2) bekezdése értelmében van szükség. Azok az intézmények azonban, amelyek határokon átnyúló alapon kívánnak nyugdíjkonstrukciókat működtetni a 20. cikk értelmében, nem tehetik azt, ameddig ezen irányelv szabályainak meg nem felelnek.

(4) A tagállamok 2010. szeptember 23-ig elhalaszthatják a 18. cikk (1) bekezdése f) pontjának alkalmazását a területükön található intézmények tekintetében. Azok az intézmények azonban, amelyek határokon átnyúló alapon kívánnak nyugdíjkonstrukciókat működtetni a 20. cikk értelmében, nem tehetik azt, ameddig ezen irányelv szabályainak meg nem felelnek.

23. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

24. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

---

[1] HL L 3., 2004.1.7., 34. o.